

[Christophersen.]

problem, der fremkommer, når folks indtægt stiger, og hvor nedgang i boligsikringen så tager noget af stigningen, mens det progressive skattesystem tager en stor del af resten, er naturligvis positiv. Vi har på et meget tidligt tidspunkt peget på, at det er et ganske uholdbart forhold, at en række sociale ydelser nedtrappes netop inden for det indkomstinterval, hvor skatteprogressionen begynder at fungere, og derfor kan vi principielt støtte en indsats, som går ud på at fjerne disse virkninger. Men det er jo ganske besynderligt, at ministeren kommer med sit forslag på et tidspunkt, hvor hele denne problemstilling er til undersøgelse i et ekspertudvalg, og at ministeren endog selv gør den bemærkning til sit lovforslag, at udfaldet af dette udvalgsarbejde naturligvis må få indflydelse på, hvordan boligsikringsordningen mere permanent skal se ud.

Jeg tror derfor, ministeren må indstille sig på, at vi i udvalgsarbejdet vil rykke for, hvad dette ekspertudvalg nu finder frem til, og jeg tror, at ministeren gør klogt i, hvis han vil have en behandling og en færdiggørelse af sit boligsikringsforslag på en fornuftig måde, at rykke budgetministeren, som, så vidt jeg erindrer, har ansvaret for, at dette ekspertudvalgsarbejde færdiggøres. Det må være muligt ikke alene af hensyn til boliglovgivningen, men jo også af hensyn til en række dele af vores skattelovgivning og af vores sociallovgivning, at få dette udvalgsarbejde afsluttet.

Dertil kommer en anden betragtning, når vi ser på det konkrete forslag, vi her står med. Det gælder de økonomiske virkninger af det. Det er klart, at man kan løse eller forsøge at løse de problemer, der opstår, når de sociale ydelser nedtrappes og skatteprogressionen fungerer, på to måder. Enten kan man — og det er det, ministeren her foreslår — forsøge at udbrede disse sociale eller kontante ydelser længere og længere op ad indkomstrappetegen, sådan at nedtrapningen kommer til at foregå mindre hurtigt. Men konsekvensen af denne løsning er natur-

ligvis, at man bliver nødt til at inddrage en større del af befolkningen som modtager af boligsikring, og vi kan jo se i bemærkningerne til forslaget her, at selv om det øjensynlig stadig er meget vanskeligt at give et pålideligt skøn over, hvad boligsikringen egentlig vil koste i fremtiden, så regner man dog med, at det forslag, vi her står med, vil koste 150 mill. kr. på årsbasis.

Efter vores opfattelse er det ikke en holdbar måde at ville løse disse sammenfaldsproblemer på, for det er jo ikke alene boligsikringen, som præsenteres for problemet. Vi støder jo også på det andre steder, og hvis man alle steder ville drage den konsekvens af disse sammenstød mellem nedtrapning af sociale ydelser og skatteprogression, at man måtte inddrage flere mennesker i ordningerne for dermed at kunne trappe langsommere ned, ja, så betyder det jo, at man må udbrede ordningerne til at gælde stadig flere, og dermed kaster man sig ud i nogle meget betydelige udgiftsstigninger.

Vi kan altså rent principielt ikke følge ministeren i den metode, han her vil anvende, når det får de økonomiske konsekvenser, der her er tale om.

Så er der spørgsmålet om, hvordan den ændring af skalaerne osv., som ministeren foreslår, indvirker på forskellige grupper af boligsikringsmodtagere. Det fremgår jo af lovforslaget, at ministeren har taget stilling til dette spørgsmål, idet han er nået frem til, at man nok gør klogt i at indføre særregler i højere grad, end vi har nu, for forskellige grupper af lavindkomstmodtagere.

Jeg vil godt om denne bestræbelse på ligesom at lave en boligsikringsordning inden for rammerne af den eksisterende boligsikringsordning sige, at det er jo noget betænkeligt, for det rejser jo spørgsmålet, om den ordning, vi arbejder med, ikke er ved at blive så omfattende, at den slet ikke længere er egnet til at løse de virkelig sociale problemer. Jeg håber, ministeren kan se den problemstilling, jeg her nævner, at man nu altså, fordi boligsikringsordningen generelt bliver for omfattende og for kostbar, bliver